

РЕШЕНИЕ

№ 50186

гр. София, 19 юли 2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, I НО, в публично заседание на двадесет и осми октомври през две хиляди двадесет и втора година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: МИНА ТОПУЗОВА
ЧЛЕНОВЕ: СПАС ИВАНЧЕВ
ВАЛЯ РУШАНОВА

при секретаря Мира Недева и в присъствието на прокурора Кирил ИВАНОВ изслуша докладваното от Председателя касационно дело № 541 по описа за 2022 г.

Производството е образувано по касационни жалби от адв. Я. Т. – защитник на подсъдимия А. Г.; от подсъдимия И. И. и от защитника му адв. Н. К. срещу решение № 2 от 19.01.2022г. по внохд № 534/21г. на Софийски апелативен съд, НО – 4 с-в.

В жалбата на адв. Т. се релевират всички касационни основания по чл.348, ал.1 от НПК. Като съществено нарушение на процесуални правила се сочат нарушение на чл.13 и чл.14 от НПК; непосочване в обвинителния акт на съображения относно наличието на квалифициращи признаци на престъплението по чл. 219, ал.4 от НК, с което е нарушено правото на защита на подсъдимия Г.; липса на мотиви относно наличието на щети от дейността на Г.; противоречия и непоследователност в кредитираните от въззивния съд свидетелски показания; липса на отговор по възраженията на защитата; неизпълнение на указанията на предходния касационен състав за изясняване на релевантни към обвинението факти – следвало ли е да се приспадне ДДС от размера на щетата, въз основа на какви доказателства е направен извод, че подсъдимият е знаел предварително, че договорът няма да бъде изпълнен и че фирма „Т.“ не разполага с наличен ресурс, за да изпълни задълженията си по сключения договор. Нарушението на закона според касатора се изразява в липса на доказателства за осъществяване на елементите от състава на престъплението по чл.219 от НК. Като явно несправедливо се счита и наложеното на подсъдимия наказание, предвид наличието на основания за прилагането на чл.55, ал.1, т.1 от НК. Настоява се за отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане на прокурора, при което да бъде изготвен нов обвинителен акт. В допълнително изложение към жалбата се сочи, че не са отстранени констатираните от ВКС при предходното разглеждане на делото процесуални нарушения; че действията на подсъдимия са несъставомерни в контекста на повдигнатото му обвинение, а щетата не е доказана по размер; че липсват доказателства относно субективната страна на престъплението; че наложеното наказание е явно несправедливо. При условията на алтернативност се настоява за оправдаване на подсъдимия; връщане на делото за ново разглеждане на въззивния съд или намаляване на наложеното наказание. Пред

касационния съд защитниците на подсъдимия Г. – адвокати Т. и В. поддържат жалбата със същите аргументи като настояват за връщане на делото за ново разглеждане.

В жалбата на подсъдимия И. се сочат касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК. Като съществени нарушения на процесуалните правила се изтъкват превратна интерпретация на гласни доказателствени средства; кредитиране на неубедителни и противоречиви свидетелски показания и липса на аргументи за отхвърляне на достоверността на обясненията на подсъдимия от страна на въззивния съд. Твърди се, че признаването на И. за виновен по повдигнатото му обвинение не е достатъчно аргументирано, като схематично са изброени действията, включени в съучастническата дейност. Моли за отмяна на решението и оправдаване.

В касационната жалба на адв. К. също се релевират основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК. Изводите на въззивния съд за осъществена от подсъдимия И. помагаческа дейност, изразила се в подготовка и набавяне на документи, отразяващи неверни обстоятелства, с което е дадена възможност на подсъдимия Г. да извърши разпореждане с парични средства, според касатора се дължи на игнориране на част от доказателствата, превратно тълкуване на други и приети за установени факти, за които липсват доказателства. Изводите на апелативния съд за осъществено от подсъдимия И. помагачество към присвоителна дейност се твърди, че са необосновани поради отказ да се кредитират показанията на свидетелите К., Й., М., Й. И., С. и обясненията на И.. Настоява се за отмяна на постановените съдебни актове на инстанционните съдилища и оправдаване на подсъдимия И. по повдигнатото му обвинение. Пред касационния съд жалбите се поддържат със същите аргументи от защитника на подсъдимия И. – адв. К. и от адв. А., която представя писмени бележки.

Прокурорът от ВКП счита жалбите за основателни, като предлага делото да се върне за ново разглеждане на въззивната инстанция.

Подсъдимият О. Г. и защитникът му адв. Е. Т., редовно призовани, не се явяват. От адв. Т. е постъпило писмено становище, с което моли за оставяне в сила на въззивното решение по отношение на подсъдимия Г..

Юрисконсулт В. - процесуален представител на гражданския ищец НК,*** заявява, че след отхвърлянето на гражданските искове поради изтекла давност, не счита за необходимо да изрази становище по подадените жалби.

В последната си дума подсъдимият Г. заявява, че не е извършил престъпление и моли за справедливост.

В последната си дума подсъдимият И. изразява доверие в българското правосъдие.

Върховният касационен съд, за да се произнесе, взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е второ по ред.

С присъда № 70 от 18.03.2019г., постановена по нохд № 2362/17г. на СГС, НО – 30 с-в, подсъдимият А. П. Г. е признат за виновен в това, че в гр. София, през периода 22.10.2007г. - 17.12.2008г. като длъжностно лице – генерален директор на Националната компания „****“ с две деяния, при условията на продължавано престъпление, умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето, управлението и запазването на повереното му имущество и от това последвали значителни щети за предприятието НК „****“ в особено големи размери (2 015 590.77лв.), като случаят е и особено тежък, поради което и на основание чл.219,

ал.4 във вр. с ал.3 във вр. с ал.1 във вр. с чл.26, ал.1 и чл.55, ал.1, т.1 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от единадесет месеца при първоначален общ режим на изпълнение на наказанието; лишаване от право да заема ръководна длъжност в държавни учреждения и предприятия за срок от три години на основание чл.37, ал.1, т.6 от НК и лишаване от право да упражнява дейност, свързана с материална отговорност за срок от три години, на основание чл. 37, ал.1, т.7 от НК, като на основание чл.304, ал.1 от НПК е оправдан относно стойността на щетата по второто деяние от продължаваното престъпление за разликата от 82324.30лв.; за това продължаваното престъпление да е осъществено за времето след 17.12.2008г.; за осъществено отделно деяние на безстопанственост през периода 12.09.2008г. – 06.09.2009г. и за сумата 2 224 765.69лв., съставляваща разликата до пълния размер на инкриминираните в обвинителния акт значителни щети.

Със същата присъда е отхвърлен изцяло предявеният от Национална компания „***“ граждански иск за сумата от 4 240 356.46лв. ведно със законната лихва, считано от датата на увреждането.

Със същата присъда подсъдимият О. С. Г. е признат за виновен за извършено престъпление по чл. 202, ал.2, т.1 във вр. с чл.201, във вр. с чл.20, ал.2 от НК, за което при условията на чл.55, ал.1, т.1 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от две години и шест месеца при първоначален общ режим на изпълнение на наказанието; лишаване от право да заема ръководна длъжност в държавни учреждения и предприятия за срок от четири години и лишаване от право да упражнява дейност, свързана с носене на материална отговорност за срок от четири години, като на основание чл.304 от НПК е оправдан престъплението да е извършено през периода между 11.12.2007г. и 17.01.2008г.; за сумата от 82 324.30лв. и по обвинението по чл.203, ал.1 от НК.

На основание чл.25, ал.1 от НК на подсъдимия Г. е наложено общо наказание по настоящото дело и по нохд № 62/11г. и № 476/12г. на ОС Русе и № 1872/17г. на РС Русе в размер на две години и шест месеца лишаване от свобода, към което на основание 23, ал.2 от НК са присъединени наказанията лишаване от право да заема ръководна длъжност в държавни учреждения и предприятия за срок от четири години и лишаване от право да упражнява дейност, свързана с носене на материална отговорност за срок от четири години.

Със същата присъда е отхвърлен изцяло предявеният граждански иск от Национална компания „***“ срещу подсъдимия О. С. Г. за сумата от 998 115.07 лв., ведно с претендираната лихва от датата на увреждане.

Със същата присъда подсъдимият И. Я. И. е признат за виновен в това, че в гр. Русе през периода 11.12.2007г. – 17.12.2008г. в съучастие като помагач, умишлено улеснил длъжностното лице извършител - О. С. Г. (директор на ж.п. секция Русе към НК „***) да присвои поверени му за управление чужди пари в големи размери (915 790.70 лв.), изплатени на „***“ ЕООД по договор № 2357/11.12.2007г. между „***“ ЕООД и НК „**“, поради което и на основание чл. 202, ал.2, т.1 във вр. с чл.201 във вр. с чл.20, ал.4 и чл.55, ал.1, т.1 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от две години, изпълнението на което е отложено на основание чл.66, ал.1 от НК за изпитателен срок от пет години; лишаване от право да заема ръководна длъжност в държавни учреждения и предприятия за срок от три години и лишаване от право да упражнява търговска дейност за срок от три години.

С присъдата подсъдимият И. И. е оправдан за сумата от 82 324.30 лв., изплатена на „****“ ЕООД по фактура №48/04.08.2008г.; по обвинението във връзка с чл.26, ал.1 от НК за периода след 17.12.2008г. до 06.09.2009г. и по обвинението да е улеснил като помагач извършителя К. Н. Д. (директор на поделение Горна Оряховица към ДП „****“, починал на 29.01.2017г.) чрез три деяния включени в състава на продължавано престъпление да присвои поверени му за управление чужди пари в особено големи размери (2 224 765.76 лв.); за разликата до пълния размер на инкриминираната в обвинителния акт сума и по обвинението по чл.203, ал.1 от НК.

Със същата присъда е отхвърлен изцяло предявеният граждански иск от Национална компания „****“ за сумата от 3 140 556.46 лв., ведно с лихвата, считано от датата на увреждане.

В тежест на подсъдимите е възложено заплащането на разноските по делото.

По протест на прокурори от СГП (за отмяна на присъдата в оправдателните ѝ части; за увеличаване на наказанията на подсъдимите и отмяна на приложението на чл.66, ал.1 от НК за подсъдимия И.) и по жалби на тримата подсъдими е образувано внохд № 611/19г. на Софийски апелативен съд. С решение № 131 от 21.04.2020г. въззивният съд е изменил присъдата като :

- увеличил наложеното на подсъдимия А. Г. наказание от единадесет месеца на две години лишаване от свобода, изпълнението на което отложил на основание чл. 66, ал.1 от НК за изпитателен срок от пет години;

- увеличил наложеното на подсъдимия О. Г. наказание от две години и шест месеца на три години лишаване от свобода, изпълнението на което отложил на основание чл. 66, ал.1 от НК за изпитателен срок от пет години;

- изменил присъдата в частта относно приложението на чл.25, ал.1 от НК по отношение на подсъдимия Г., като определил общо наказание от три години лишаване от свобода, изпълнението на което отложил на основание чл.66, ал.1 от НК за срок от пет години;

- потвърдил присъдата в останалата ѝ част.

По жалби на защитниците на подсъдимите А. Г. и И. И. е образувано к.д. № 780/20г. на ВКС, III н.о. С решение от 12.05.2021г. касационният съд е отменил въззивното решение и върнал делото за ново разглеждане от друг състав на апелативния съд.

С решение № 2 от 19.01.2022г., постановено по внохд № 534/21г. на Софийски апелативен съд, НО – 4 с-в, първоинстанционната присъда е изменена, като :

- наложеното на подсъдимия А. Г. наказание е увеличено от единадесет месеца на две години лишаване от свобода, като изпълнението на наказанието е отложено на основание чл.66, ал.1 от НК за изпитателен срок от пет години;

- наложеното на подсъдимия О. Г. наказание е увеличено от две години и шест месеца на три години лишаване от свобода, като изпълнението на наказанието е отложено на основание чл.66, ал.1 от НК за изпитателен срок от пет години;

- определеното на основание чл.25, ал.1 във вр. с чл.23, ал.1 от НК на подсъдимия О. Г. общо наказание е увеличено на три години лишаване от свобода, като изпълнението му е отложено за изпитателен срок от пет години;

- в останалата част присъдата е потвърдена.

Върховният касационен съд, като обсъди доводите на страните и в пределите на чл. 347 ал.1 от НПК, намери следното:

По жалбата на защитника на подсъдимия А. Г.

По отношение на подсъдимия А. Г. е повдигнато обвинение за престъпление по чл.219, ал.4 във вр. с ал.3 във вр. с ал.1 във вр. с чл.26, ал.1 от НК. С първоинстанционната присъда подсъдимият е признат за виновен по посочения текст от НК, като съдът е приел, че престъплението е осъществено през периода 22.10.2007г. - 17.12.2008г. и е оправдал подсъдимия за отделно престъпление безстопанственост, осъществено за времето 12.09.2008г. – 06.09.2009г. Както първият, така и вторият въззивен състав са оставили без уважение подадения протест за отмяна на присъдата в оправдателната ѝ част, а двете касационни производства са инициирани само по жалби на подсъдимите.

Нормата на чл.219, ал.4 във вр. с ал.3 от НК, приложима към момента на осъществяване на престъплението (ДВ, бр.62 от 1997г.), предвижда налагането на наказание лишаване от свобода в размер от една до десет години, като в тези случаи съдът постановява и лишаване от права по чл.37, ал 1, т.6 и т.7 от НК. Съгласно разпоредбата на чл. 80, ал.1, т.3 от НК наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на 10г. за престъпления, наказуеми с лишаване от свобода повече от три години. С предприемането на действия от страна на надлежните органи, насочени към наказателно преследване на дееца, давността се прекъсва и започва да тече нова давност. Съгласно нормата на чл.81, ал.3 от НК независимо от спирането и прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва, когато е изтекъл срок, надвишаващ с една втора срока, предвиден в чл.80 от НК. В случая абсолютният давностен срок за наказателно преследване по чл.219, ал.4 във вр. с ал.3 от НК е петнадесет години и е изтекъл на 17.12.2023г.

За разлика от гражданския, в наказателния процес съдът служебно следи за настъпила давност и ако констатира, че такава е налице, следва на това основание да прекрати наказателното производство, освен ако обвиняемият или подсъдимият направи искане то да продължи. След обявяване на делото за решаване, от подсъдимия А. Г. е постъпила саморъчно подписана молба (рег. № 500271/06.02.2024г.), с която последният моли за прекратяване на производството поради изтекла абсолютна давност за наказателно преследване. При тази хипотеза касационният съд намери, че воденото срещу А. П. Г. наказателно производство следва да бъде прекратено на основание чл.24, ал.1, т.3 от НПК, тъй като наказателната отговорност е погасена с изтичането на предвидената в закона давност. Постановените от инстанционните съдилища съдебни актове по отношение на подсъдимия Г. следва да бъдат отменени, тъй като погасяването на наказателната отговорност не позволява произнасяне по съществуващото на казуса и относно вината на подсъдимия.

По тези съображения настоящата инстанция намери, че не следва да се произнася по наведените в жалбата доводи.

По жалбите на подсъдимия И. И. и защитник

В двете подадени жалби се излагат идентични аргументи относно наличието на касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, което позволява съвместното им разглеждане.

Твърдението за неполагане на достатъчно усилия за разкриване на обективната истина по смисъла на чл.13 от НПК не може да бъде споделено. Освен събраните в значителен обем доказателствени материали от първата инстанция, въззивният съд е

провел и допълнително съдебно следствие за изясняване на обстоятелства, свързани с повдигнатото обвинение. Искания за събиране на доказателства от страните, включително и от защитата, не са били направени в рамките на проведеното въззивно съдебно следствие.

Игнорирането на доказателства от принципна гледна точка означава, че всички или част от доказателствата не са били обсъдени и взети предвид при установяване на фактите по делото. Това сочи на порок в процесуалната дейност на съда по оценка на доказателствата и представлява съществено нарушение на процесуалните правила. Като показания, които са останали необсъдени от двете съдебни инстанции се посочват тези на св. Й. И. – брат на подсъдимия И. И.. В мотивите на въззивното решение същите са посочени сред източниците на доказателства, което опровергава доводите, че са игнорирани. Показанията на св. И. обаче нямат отношение към повдигнатото обвинение на подсъдимия И. И., тъй като договорът между НК „***“ и ДП „***“ по който „***“ ЕООД (с управител св. Й. И.) е бил привлечен като подизпълнител, е бил сключен на 12.09.2008г. Към този момент вече са били съставени протоколите обр. 19 с № 1, № 2 и № 3 (съответно с дати 20.05.2008г., 24.06.2008г. и 22.07.2008г.) от страна на „***“ ЕООД, за цялостно изпълнение на дейностите по договора с НК „***“ от 11.12.2007г. Предвид неотносимостта на тези показания към повдигнатото обвинение, упрекът към въззивния съд, че не ги е обсъдил в мотивите си, е неоснователен.

Видно от съдържанието на двете касационни жалби, в тях очевидно се смесват игнорирането и не кредитирането на свидетелски показания. Обстоятелството, че двете съдебни инстанции са констатирани и обсъдили противоречията между гласните доказателствени средства и различията в експертните заключения на графическите експертизи; изложили са съответни мотиви по отношение на възприемането на едни или други доказателствени източници не сочи на допуснато процесуално нарушение, свързано с формирането на вътрешното съдийско убеждение. Касационната инстанция като такава по правото може да провери изграждането на съдийското убеждение от гледна точка на неговата формална правилност, но не и правилността му по същество. Изразеното несъгласие с кредитирането на показанията на свидетелите Ж., А. и Б. и не даването на вяра на тези на свидетелите К., Й., М., Й. И., обясненията на подсъдимите и заключението на тройната графическа експертиза сочи на оплакване за необоснованост, което не може да бъде проверено по реда на касационния контрол, тъй като необосноваността не представлява касационно основание. На доводите за неубедителност на едни или други свидетелски показания касационният съд не може да даде отговор по посочените по-горе съображения. В мотивите на въззивното решение са изложени доводи поради които съдът не е ценил с доверие обясненията на подсъдимия И. (л.77 от мотивите). В този смисъл твърдението, че липсва аргументация в тази насока от страна на въззивната инстанция не отговаря на действителното положение. Заявлението в жалбата, че показанията на свидетелите Ж., А. и Б. били дадени под натиск от страна на обвинението предвид възможността те да бъдат привлечени към наказателна отговорност, представлява предположение, не почиващо на реални основания.

Оплакването относно negliжиране на сключения граждански договор между „***“ ЕООД и подсъдимия И. е неоснователно. Наличието на такъв договор (приложен в т. II, п.2, л.100 от ДП) е отчетено в мотивите на инстанционните

съдилища, но същият няма значението, което се сочи в жалбите – а именно да обясни присъствието на подсъдимия И. в офиса на ЖП – секция гр. Русе и да изготвя документи за осъществени от фирмата дейности. Според съдържанието на цитирания граждански договор, на подсъдимия И. е възложено осъществяването на внезапен контрол върху работата на подизпълнителите за безопасните условия на труд, върху работата на доставчиците за доставка на материали за СМР, уведомяването на възложителя за необходимост от външна специализирана техническа консултация и проследяване за изпълнението на сроковете от страна на подизпълнителя. До голяма степен въпросният договор е лишен от предмет, тъй в попълнената от св. Й. К. декларация (т.І, п.2, л.81 от ДП) е заявено, че „***“ ЕООД няма да ползва услугите на подизпълнители при възстановяването на отводнителните съоръжения на пътя Моруница – Бяла. По – важното е, че клаузите на гражданския договор не са давали право на подсъдимия да наема работници, както и да отчита и съставя документи за извършени дейности. На последно място следва да се отбележи, че времето на действие на този договор – от 07.01.2008г. до 31.03.2008г. е извън периода, през който са изготвени както фактура № 41 от 04.01.2008г. за авансово плащане, така и протоколите обр. 19, които са дали основание да се изплати цялата сума по договора с НК „***“.

Неоснователно на следващо място е твърдението, че предходните съдебни инстанции не взели предвид доказателствата за реално осъществена дейност от „***“ ЕООД в изпълнение на сключения договор с НК „***“. На л.75 от мотивите на въззивното решение апелативният съд се е солидаризирал с изводите на СГС, че дейностите по договора са били изпълнени, но с ресурси и работници от ж.п. секция „Русе“ на НК „***“ и участък Борово, като е приел с доверие показанията на свидетелите В., М., Р., В., Н., Д., М., В.И., И.И., М., П., Х., Д. и С.. Взети са предвид и показанията на свидетелите М. и С. И. от които се установява, че на обекта е имало багер, собственост на М. и нает от подсъдимия И., но машината е била управлявана от св. И. - служител в ж.п. секция Русе и с гориво, осигурено от НК „***“. Следва да се отбележи, че в показанията си пред първоинстанционния съд (л.406, т.ІІ от нохд № 2362/17г.) св. Й. К. е заявил, че декларацията, в която е описана техниката, която ще се използва на обекта, не е подписана от него и че с такава техника дружеството „***“ ЕООД не е разполагало. Същият свидетел е отрекъл и обстоятелството списъкът с технически лица, отговарящи за контрол на качеството, да е подписан от него, като е заявил, че от тези лица познава единствено И. Г.. Така установените обстоятелства от фактическа страна основателно са мотивирали предходните съдебни инстанции да направят извод, че дружеството „***“ изначално не е разполагало нито с технически, нито с кадрови ресурс да изпълни договора с НК „***“ за възстановяване на отводнителните съоръжения в междугарието Моруница – Бяла. По делото липсват и доказателства от името на „***“ ЕООД да са сключвани трудови или граждански договори и да са заплащани възнаграждения на наети работници за работа на посочения обект, поради което твърдението за игнориране на доказателства за реално изпълнение на договора от страна на дружеството се явява неоснователно.

Осигуряването на 400м. канавки от фирмата изпълнител „***“ ЕООД, отразено в протокол обр.19 № 3 е отчетено от първоинстанционния съд и е мотивирало частичното оправдаване на подсъдимия И. за изплатената сума от 82 324.30 лв. по фактура № 48 от 04.08.2008г.

С оглед изложеното касационният съд намира, че не са допуснати процесуални нарушения, а още по - малко съществени такива, при събирането и оценката на доказателствата, поради което липсва касационно основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК.

При така приетите за установени от инстанционните съдилища факти, законът е приложен правилно. В качеството си на директор на ж.п. секция Русе, като локална структура на НК „**“, подсъдимият О. Г. е осъществявал ръководна работа в държавно предприятие и е имал качеството на длъжностно лице по смисъла на чл. 93, т.1, б.“б“ от НК. В това си качество същият се е разпоредил с наличните по банковата сметка на ж.п. секция Русе парични средства, собственост на НК „**“, като подписал нареждания за банкови преводи в полза на „***“ ЕООД общо в размер на 915 790.15 лв. Както е установено от фактическа страна, не са били налице основания за такова разпореждане, тъй като дейностите за възстановяване на отводнителните съоръжения са били осъществени с труд и средства на възложителя. Документите удостоверяващи извършването на работата от страна на „***“ ЕООД (неистински и с невярно съдържание) са били осигурени от подсъдимия И.. Именно протоколът за откриване на строителна площадка и протоколите обр. 19 - № 1 и № 2 са създали привидно основание за авансово и последващи окончателни плащания в полза на „***“ ЕООД. Без наличието на посочените документи подсъдимият Г. не би могъл да нареди паричните преводи, което сочи, че за извършване на присвояването е бил улеснен от подсъдимия И., който е действал като помагач. Общността на умисъла между двамата подсъдими е изяснена от инстанционните съдилища, поради което не е необходимо излагането на допълнителни аргументи в тази насока. По изложените съображения касационният съд счита, че не е налице и касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 от НПК.

Поради изложеното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 2 във вр. с чл.24, ал.1, т.3 и чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК, ВКС, ІНО,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 2 от 19.01.2022 г., постановено по внохд № 534/21 г. на Софийски апелативен съд и изменената с него присъда № 70 от 18.03.2019 г., постановена по нохд № 2362/17 г. на СГС, в частта относно подсъдимия А. П. Г.

ПРЕКРАТЯВА наказателното производство водено срещу А. П. Г. за престъпление по чл. 219, ал. 4 във вр. с ал. 3 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК.

ОСТАВЯ В СИЛА въззивното решение в останалата му част.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ: